

gøre i ret stor Stil ved Fredericia, maaske er Tallet af dem, der kunne tillade sig det, ikke heller ret stort, men der er uden for Fredericia en Egn, den saakaldte Møllebugt, som ligger ganske brillant til Brug for Villabebyggelse, med en ganske ualmindelig køn Udsigt. Den, der vil købe et Stykke Jord til at bygge en Villa paa, er i Reglen tilfreds, naar han kan faa 1 eller 2 eller nogle ganske faa Skæpper Land til Byggegrund og en større eller mindre Have, men de fleste af de Marker derude indeholde 3—6 eller flere Tdr. Land. Naar altsaa en Mand ønsker at bygge der ude ved Møllebugt, kommer kan til at købe en hel Jordlod fra 4 til maaske 10 Tdr. Land, han maa jo nemlig kun bygge paa gammelt Matrikelnummer. Har han ikke Brug for det hele, maa han udstykke bag efter. Der er sket det, at en Mand, som ønskede Grund til en Villa, maatte købe hele Jordloden, og saa maatte han udstykke og sælge det resterende, som han ikke havde Brug for, til Ejeren. Det naturligste havde jo ellers været, at det var Ejeren, der havde søgt Udstykningsbevilling og saa udstykket en lille Lod til den Mand, der vilde bygge en Villa derpaa.

Følgen af disse Forhold er, at Fredericia som Kommune efterhaanden løber den Fare, at en Del af de bedrestillede Borgere, som have Lyst til en Villa og en Have, i Stedet for at bygge paa Fredericias Grund, flytter uden for Kommunen. Vi have haft Tilfælde, hvor Folk ere flyttede til Nabokommunen Erritsø, hvis Mark gaar nærmest ind til Byen, og som egner sig endogsaa ganske udmærket til Villabebyggelse. Altsaa, Kommunen løber den Risiko, at de, der ønske at gaa uden for Byen, ved Omstændighedernes Magt drives uden for Kommunens Omraade og altsaa ophøre at være Skatteydere til den Kommune, hvori de have deres Gerning. Men foruden den nærmest liggende Nabokommune er der jo ogsaa Strib, hvortil der er en hyppig og meget bekvem Forbindelse — en Forbindelse, som jeg for øvrigt haaber maa bestaa ogsaa i Fremtiden og yderligere udvikles. Men denne, man kan gerne sige fortrinlige Overfart til Strib, giver Anledning til, at der er dem, der, for at komme bort fra Fredericia, flytte over paa Fyns Kyst. Dette er naturligvis ret ubehageligt for Fredericia som Kommune.

Og jeg skønner ikke, hvad Grunden er til den omtalte Bestemmelse fra Krigsbestyrelsen: Det første, jeg omtalte angaaende Deklarationen, forstaar jeg er

nødvendigt saa længe man har Demarkationslinien og Byen er en Fæstning. Men derimod, naar man overhovedet vil give Tilladelse til at bygge, hvorfor saa ikke give Tilladelse til at bygge paa nyt Matrikelnummer? Det forstaar jeg ikke. Men jeg haaber, at den ærede Krigsminister vil oplyse mig og derigennem ogsaa andre, som ere interesserede i Sagen, hvorfor det er saaledes. Det er, hvad jeg, foreløbig i alt Fald, ønskede at sige. Jeg kan gerne allerede sige, at jeg selvfølgelig ikke agter at fastholde Ændringsforslaget, fordi der jo er et og andet, som jeg mener, at Andragerne slet ikke burde have andraget om, som slet ikke kan opfyldes, og derfor vil jeg ikke fastholde Ændringsforslaget, men jeg vil selvfølgelig, før jeg tager det tilbage, afvente, hvad der nu vil blive sagt fra den højtærede Krigsministers og fra den ærede Ordførers Side.

Krigsministeren (Madsen): Med Hensyn til dette Andragende fra Økonoma Bekker kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Jeg har megen Sympati for denne gamle Økonoma, og jeg tager derfor gerne imod den Henvisning til Krigsministeren, som Ordføreren anbefalede.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, som den sidste ærede Taler fremsætter, skal jeg tillade mig at oplyse, at, for at de Ulemper, som han saa veltalende skildrede, skulde fjernesovre ved Frederits, saa maatte man først have afgjort Spørgsmaalet om, hvorvidt Fredericia Fæstning bør nedlægges eller ikke. Dette Spørgsmaal maa imidlertid afhænge af Arbejdet i Forsvarskommissionen. Hvis dennes Overvejelser føre til det Resultat, at Fæstningen bør nedlægges, saa vil der af Krigsministeriet blive fremlagt et Lovforslag om Demarkationsservitutens Ophævelse. Den ærede sidste Taler pegede paa enkelte særlige Ulemper, som han mente, at Krigsministeriet maatte kunne hæve. Jeg skal om disse udtale, at de Foranstaltninger, som ere trufne, alle ere skete efter Overvejelse og i Samraad med Finansministeriet. Det drejer sig her om et rent Penge-spørgsmaal, og for at dette Pengespørgsmaal skal blive ordnet, er en Lov nødvendig. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Ordføreren (Busk): Den ærede Ændringsforslagsstiller var jo selv klar over, at denne Sag ikke er saadan at løbe til. Og da vi i Finansudvalget selvfølgelig have set paa denne Sag med den største Vel-